

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ
БРАКОРАЗВОДНО СРАЖЕНИЕ

chitanka.info

Неотдавна попаднах случайно в съдебната зала за бракоразводни дела. Слънцето хвърля весели лъчи през разтворените прозорци, залата гъмжи от народ — изобщо чувства се празнично настроение. Заседанието още не беше почнало и адвокатите сновяха възбудено насам-натам, шушукаха с клиентите си и ги потупваха окуражително по рамото. А наоколо, по дървените пейки, беше вече насядала най-разнообразна публика: съпрузи, които подрънкваха за последен път брачните си вериги, всевъзможни прелюбодейци, побойници, свидетели и любопитни. Всички се вълнуваха и хвърляха нетърпеливи погледи към вратата зад съдийската трибуна, отдето трябваше да се явят жреците на Темида.

Най-сетне, след дълго очакване, тая врата се отвори и в залата влязоха тържествено тримата съдии. Както си му е редът, публиката зашумя и стана на крака, за да засвидетелствува уважението си към блюстителите на закона. Седна председателят на стол с високо облегалo, разположиха се от двете му страни и двамата членове на съда, а малко по-настрана, до ниска масичка, кацна като червеношийка едно миловидно девойче, което трябваше да води протоколите. И заседанието почна.

Първи се изправиха пред трибуната двама млади хора. Искат развод по взаимно съгласие. Нещо куцало в характерите им, трудно им било да живеят заедно. За половин минута смъкнаха брачните им вериги.

Минаха тъй няколко дела. Председателят на съда дигаше бариерата на брачния съюз и пускаше съпрузите да си дирят отново щастieto в живота.

Но ето че по едно време работата се запече. На арената се явиха озлобените и настръхнали фигури на двама съпрузи с дългогодишен житейски опит. До всеки от тях стои като ангел-хранител по един адвокат. Заниза се безкрайна върволица от свидетели — наперени дами с воалетки и с червено къносани коси, понакуцващи бабички, беловласи запасни офицери, боднали в петлицата си значката на ордена за храброст, и мнозина други граждани с най-различна професия и обществено положение. Замириса на скандал. Публиката, която беше съвсем разочарована от предишните безшумни дела, се оживи отново, гъделичкана от радостното предчувствие за неминуемата словесна буря.

След проверката на свидетелите, които напуснаха с явно неудоволствие залата, пред съдиите останаха само двамата главни герои на брачната драма и техните адвокати. Съпругът (54-годишен според собствените му показания) беше висок човек с плешива глава и с изострено от злоба мършаво лице, а съпругата (50-годишна, също според собствените ѝ показания) напомняше охранена римска матрона, на чиито добродетели са нанесли тежка и незаслужена обида. Пълничкото ѝ лице се обливаше в неестествена руменина и в строгите ѝ очи се четеше решителност. На поканата за помирение, отправена от председателя на съда, съпругът се възпротиви с рязко кимане на глава и на делото се даде ход.

Тук ние ще се спрем само на по-главните обстоятелства, които хвърлят достатъчно светлина върху семейните отношения и върху нерадостната съдба на двамата наши герои.

С цветисти и убедителни изрази адвокатът на мъжката страна нарисова следната мрачна картина. Съпрузите Ахтаподови били женени от двайсет и седем години, но въпреки това тяхно дълго съжителство бракът им не можел да се нарече щастлив. Още от първия ден на женитбата помежду им започнали разправии, и то единствено по вина на съпругата, която била крайно избухлива и нервна натура и създавала сцени от най-дребния повод. Разбира се, гражданинът Ахтаподов понасял търпеливо терора на жена си, като вярвал, че с течение на времето тя ще се укроти и ще престане да вилнее. Но, за съжаление, нейният необуздан характер се оказал непоправим. Напоследък, с настъпването на критичната ѝ възраст, съпругата не само продължавала да устройва всекидневни бурни скандали, но дори направила опит да посегне върху живота на нещастния си съпруг, като сложила в супата му карфица (тук защитникът обърна вниманието на съдиите, че карфицата била приложена към делото като веществено доказателство). На края, описвайки мъченичеството на прекрасния човек и висш служител Ахтаподов, адвокатът се обърна към сърцеведците-съдии с молба да разтрогнат тоя злополучен брак.

Дойде редът на свидетелите. Разсилният пред входа извикваше имената им и те влизаха един по един в залата, изправяха се чинно пред съдийската трибуна и с трогателна откровеност възхваляваха душевните и човешки качества на гражданина Ахтаподов. И гражданинът Ахтаподов се издигаше на все по-голяма висота и около

плешивата му глава сияеше с ослепителен блясък ореолът на една почти изключителна личност. Някои от свидетелите разказваха за бойните му подвизи през време на Балканската война, други говореха за скромността му и за аскетичния му живот, трети изтъкваха необикновените му музикални дарби и умението му да свири на мандолина, четвърти го очертаваха като неповторим счетоводен гений, а пети, за да докажат безкрайното му търпение, съобщаваха как го оперирали от хемороиди и как той не изохкал нито веднъж след операцията. Що се отнася до описанието и характеристиката на съпругата, всички свидетели на гражданина Ахтаповов изказаха най-отрицателни мнения за нея. Отначало, докато го оплете в мрежата си, тя била такава една кротичка и добродушна, все подире му вървяла и му се умилквала: „Господин Ненчо туй господин Ненчо онуй“ — мед ѝ капело от устата. Че след това, като му нахлузила брачния ярем, че като почнала: „Идиот! Простак! Свиня!“ — де я оная кротката. Изобщо съпругата бе обрисувана с безброй примери като отвратителна скандалджийка, най-долна махленска клюкарка, лоша къщовница и жена с тъмно минало. Една бабичка дори я нарече направо „пачавра“ и я заплю, без да се смуцава от звънеца на председателя.

Дотук, значи, мъжката страна изнесе геройски сражението срещу противника и се окопа в почти непревземаеми позиции. Но тъкмо когато тя се радваше на победата, женската страна предприе контраатака и с не по-малка смелост и бойна опитност откри ураганен огън срещу ликуващия си враг.

Адвокатът на гражданката Ахтаповова призна безспорния факт, че двамата съпрузи били женени от двайсет и седем години, но категорично опроверга твърдението на своя колега, че те не живеели добре. Вярно било, че от време на време, както се случва във всяко семейство, помежду им изниквали недоразумения и разправии, но за това бил виновен изключително съпругът, който се отличавал със заядливия си и сприхав характер и имал хулиганския навик да бие често беззащитната си жена (тук защитникът обърна вниманието на съдиите, че към делото били приложени като веществени доказателства три медицински свидетелства за нанесен побой). Все пак, въпреки зверския нрав на съпруга-побойник, съпругата понасяла безропотно страданията, защото смятала, че такъв ѝ бил късметът. В нейното благородно сърце имало толкова много човечност и доброта,

че тя му прощавала всички извънбрачни връзки, дори и последната му изневяра с неговата машинописка, заради която той искал сега развод. Като скицира наситения с човешко величие и нравствена красота психологичен портрет на гражданката Ахтаподова, адвокатът отправи гореща молба към съдиите да не дават развод на мъчителя и побойника, който щял да изживее кризата на последното си грехопадение и да потърси отново утеха в семейното си огнище. Адвокатът подчерта с присъщия за професията си оптимизъм, че при досегашната брачна атмосфера с разкъсана облачност двамата съпрузи могли да преживеят заедно още двайсет и седем години.

Контраатаката на женската страна се развихряше. След магистралната реч на защитника дойде редът на минохвъргачното отделение на свидетелите. Те се заточиха пак един по един и със същата чистосърдечност и убедителност започнаха да славословят добродетелите на гражданката Ахтаподова. И сега вече гражданката Ахтаподова се издигна на недосегаема висота и тоя път над нейната мъченическа глава засия ореолът на светица. Едни от свидетелите описваха целомъдрието ѝ като мома, други я представяха за египетска робиня, трети не намираха думи да хвалят ръкоделните ѝ способности, четвърти декламираха с патос съчинените от нея готварски рецепти, а пети заявяваха, че това изобщо не е жена, а феномен. Но затова пък, когато стана дума за недостойния съпруг, свидетелите единодушно го хвърлиха в калта и започнаха да го тъпчат с ожесточение. Той бе провъзгласен за най-изпечен развратник, отчаян пияница, патологичен тип, мошеник, грубиян и побойник. Имаше свидетели, които го посочиха като фалшификатор на гербови марки, а една почтена дама с изкуствена бенка на брадичката съобщи, че той често завличал жена си в мазето и я държал там по цяла нощ в някаква празна каца от кисело зеле. Пред изумената публика стоеше вече не висшият служител Ахтаподов, а един неповторим престъпник и садист от международен мащаб...

Така зловещо отзвучаха последните гърмежи на женската страна. През барутния дим на полесражението се очертаваха едва-едва трагичните фигури на двамата съпрузи.

Читателят навярно гори от нетърпение да узнае как е завършил процесът и на чия страна е било правото. За съжаление, неговото любопитство не може да бъде задоволено, тъй като делото се отложи

по настоятелното искане на двете страни, които щяха да доведат нови свидетели и да представят нови доказателства.

Сега адвокатите прелистват съдбоносната преписка и я пълнят с всевъзможни удостоверения и с най-ужасяващи документи.

И преписката търпеливо дебелее в очакване на решителния ден, когато ще я извадят из нейния архивен покой и отново ще я сложат — вече овехтяла и парцалива — пред озадачените съдии.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.